

ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΗ ΕΥΘΥΜΟΓΡΑΦΙΑ

ΤΟ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ ΤΗΣ ΕΥΑΣ

ΥΠΟ ΜΑΡΚ ΤΟΥΑΙΝ

(ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ)

Ταῖς πρώταις ἡμέραις τῆς δημιουργίας, σὸν Παράδεισο, οἱ Πρωτόπλαστοι ἀπολαμβάνουν τὰ ἀγαθὰ τοῦ Κυρίου, θανατόζοντας αὐτὰ καὶ πέφτοντας ἀπὸ ἐκπληξῆς σ' ἐκπληξῆς. Ἡ Εὐα γράφει ἐδῶ ταῖς ἐντυπώσεις τῆς. Πῶς γνωρίστηκε μὲ τὸν Ἀδάμ, τοὺς περιπάτους των, τοῖς γκρίνιες των, ταῖς χονδροκεφαλαιῖς τοῦ ἄρρενος συντρόφου τῆς, τὰ θανάσια καὶ πεοίεργα τῆς Δημιουργίας. Πρὸ πάντων καταδεικνύεται ἐδῶ λεπτότατα ἡ τσαγκινιά κ' ἐξυπνάδα τοῦ θήλεως καὶ τὸ βαρῶ, τραγῶ καὶ μπατάκιου τοῦ ἄρρενος...

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγούμενου)

Ὅπου δῆποτε παρουσιάζεται κανένα νέο πλάσμα τὸ ὀνομάζω προτοῦ αὐτὸς προφθάσῃ νὰ ἐκτεθῆ μὲ τὴ σιωπῆ του. Ἔτσι δὲν εἶμαι χοντροκέφαλος ὡς αὐτὸς. Μόλις ἰδῶ ἕνα ζῶον γνωρίζω ποῖο εἶνε δὲν βασανίζω τὸ κεφάλι μου νὰ σκεφθῶ οὔτε στιγμή βρῶσκω τ' ὄνομά του στὴ στιγμή, σάν ἀπὸ θεῖα ἐμπνευσι. Φαίνεται ὅτι ἀπὸ τὸ σχῆμα του καὶ τοὺς τρόπους του τὸ διακρίνω τί ζῶον εἶνε.

Ὅταν παρουσιάσῃ ἡ τίγρις, αὐτὸς τὴν πῆρε γιὰ ἀγορίгато - τὴ διάβασα στὰ μάτια του. Ἄλλ' ἐγὼ τὸν γλύτωσα ἀπὸ τὴ γελοιοποίηση. Καὶ πρόσεξα νὰ τὸ κάμω μ' ἕνα τρόπο ὥστε νὰ μὴ τὸν ἀγίσσω στὸν ἐγωισμό του. Μίλησα μὲ ἀφέλεια καὶ μὲ ἐκπληξῆς, καὶ ὅχι σὰ νὰ ζητοῦσα νὰ τὸν διαφωτίσω, καὶ εἶπα: «Μπᾶ, νὰ τὴν ἡ τίγρις!» Τοῦ ἐξήγησα - χωρὶς νὰ φανῶ εἰς τὸ τοῦ ἐξηγῶ - πῶς τὴν γνωρίζω εἰς τὴν ἡ τίγρις, καὶ μολονότι ἐσκέφθη ὅτι μπορούσε

κάπως νὰ πετραγῆ πὸν ἐγνωρίζω ἐγὼ ἐκείνο τὸ πλάσμα ἐνὸ αὐτὸς δὲν τὸ ἐγνώριζε, μ' ὅλα ταῦτα μ' ἐθαύμασε. Αὐτὸ ἦτο πολὺ εὐχάριστον καὶ τὸ θυμῆθηκα πολλὰς φορὰς μὲ ἀγαλλίαισιν πρὸ τοῦ κοιμηθῶ. Πόσο ἕνα ἀσημαντὸ πρᾶγμα μπορεῖ νὰ μῆς κάμῃ εὐτυχεῖς!

Πέμπτη - Ἡ πρώτη μου λύπη. Χθὲς μὲ ἀπέφυγε καὶ ἐφαίνετο ὅτι ἐπιθυμοῦσε νὰ μὴ τοῦ μιλῶ. Δὲν τὸ πίστευα καὶ ὑπέθεσα ὅτι ἔχω κάποιο λάθος, γιὰ ἀγαποῦσα νὰ εἶμαι μαζί του, καὶ νὰ τὸν ἀνοῦσα νὰ μιλεῖ, καὶ ἔτσι πῶς μπορούσε αὐτὸς νὰ φανῆ κακὸς πὸς μένα ἀφοῦ τίποτε δὲν τὸ ἔκαμα; Ἄλλὰ τίλος εἶδα ὅτι δὲν ἔχω λάθος.

Συνεπὸς ξεμαίρωνα ἀπὸ κοντὰ του καὶ κάθησα μόνη στὴ θέσι ὅπου τὸν εἶχα ἰδῆ γιὰ πρώτη φορὰ τὸ πρωὶ ἐκεῖνο πού δὲν τὸν ἐγνώριζα ἀκόμη ποῖος ἦτο καὶ ἀδιαφοροῦσα γι' αὐτόν' ἀλλὰ τώρα ἡ θέσι ἐκεῖνη μοῦ ἔφερεν πίκρα καὶ κάθε ἀσημαντὸ πρᾶγμα μοῦ μολοῦσε γι' αὐτόν καὶ εἶχα μὲγάλο βάρος στὴ καρδίᾳ. Δὲν ἤξερα καθαρά γιὰτί, ἐπειδὴ αὐτὸ τὸ βάρος τώρα γιὰ πρώτη φορὰ τὸ αἰσθανόμουν, καὶ ἦταν γιὰ μένα μυστήριον.

Ἄλλ' ὅταν νύχτωσε δὲν μπορούσα πιά νὰ ὑποφέρω τὴ μοναξιά, καὶ πῆγα σὸν νέο καλύβι πού ἔχτισε, νὰ τὸν φωτίσω τὴ κακὴ ἔκαμα καὶ πῶς μπορῶ νὰ τὸ διορθώσω καὶ ν' ἀποκτήσω πάλι τὴν εὐνοιά του. Ἄλλὰ μ' ἐκλείσε ἐξω στὴ βροχή, καὶ αὐτὴ ἦτο ἡ πρώτη μου λύπη.

Κυριακῆ. - Εἶνε πάλι καλὸς μαζί μου, τώρα, καὶ εἶμαι εὐτυχισμένη, ἀλλὰ τὸ θλιβερὸς ἐκείνης ἡ ἡμέρας' καλλίτερο ἔχω νὰ μὴ τις συλλογίζομαι.

Ἐδοκίμασα νὰ τοῦ κόψω ὀλίγα ἀπὸ κείνα τὰ μῆλα, ἀλλὰ δὲν μπορῶ νὰ μάθω νὰ τὰ σημάδεύω καλά, τ' ἀστόχησα, ἀλλ' ἡ καλὴ μου πρόθεσις, ἦτο ἀρετὴ γιὰ νὰ τὸν εὐχαριστήσω. Εἶνε ἀπηγορευμένα λέει, καὶ μοῦ εἶπε οὐ δὲν θὰ κάμω καλά νὰ τὰ κόψω, ἀλλὰ τί νὰ νοιάξῃ πού δὲν θὰ κάμω καλά, ἀν πρόκειται νὰ τὸν εὐχαριστήσω;

Δευτέρα. - Σήμερα τὸ πρωὶ τοῦ εἶπα τ' ὄνομά μου, μὲ τὴν ἐλπίδα ὅτι μπορεῖ νὰ τὸν ἐνδιαφέρει. Ἄλλὰ δὲν νοιάστηκε καθόλου γι' αὐτό. Παράξενο. Ἄν αὐτὸς μοῦ ἔλεγε τ' ὄνομά του, θὰ νοιάζόμουν. Ὑποθέτω ὅτι θ' ἀνηχοῦσε στ' αὐτιά μου πὸ εὐχάριστα ἀπὸ

κάθε ἄλλον ἦχο.

Εἶνε πολὺ ὀλιγόλογος. Ἴσως γιὰτί δὲν ἔχει εὐλωττία καὶ θέλει νὰ κρύβῃ αὐτὴ τὴν ἄλλειψίν του. Καλλίτερα πού τυχαίνει ἔτσι, γιὰτί ἡ εὐλωττία εἶνε μὴδὲν' ὅλη ἡ ἀξία βρισκεται στὴ καρδιά.

Ἦθελεν νὰ τοῦ δώσω νὰ ἐννοήσῃ ὅτι μία καλὴ καρδιά πού ἔχει ῥεῖ ν' ἀγαπᾷ εἶνε ἕνας πλούτος, καὶ μὲγάλος πλούτος, καὶ ὅτι χωρὶς αὐτόν ἡ ἐξυπνάδα δὲν ἔχει καμμία ἀξία.

Μ' ὄλον ὅτι μιλεῖ τόσο ὀλίγο ἔχει πλούσιο λεξιλόγιον. Σήμερον τὸ πρωὶ εἶπε μιά ἐξοχή εὐφροσύνη. Αὐτὸ ἀποδεικνύει ὅτι ἔχει κάποια νοημοσύνη. Χωρὶς ἀμφιβολίαν, τὸ πνεῦμα του θ' ἀναπτυχθῆ ἂν καλλιεργηθῆ.

Ποῦ τὴν βρῆκε αὐτὴν τὴν εὐφροσύνην; Δὲν θυμοῦμαι νὰ ἔκαμα ποτὲ χρῆσιν αὐτῆς.

Λοιπὸν, δὲν εἶδεξα ἐνδιαφέρον γιὰ τ' ὄνομά μου. Ἐδοκίμασα νὰ κρύψω τὴν ἀπογοητεύσιν μου, ἀλλ' ὑποθέτω ὅτι δὲν τὸ κατόρθωσα. Ἐφυγα καὶ πῆγα νὰ καθῆσο στὴν ἀκρογιαλιά μὲ τὰ πόδια μου μέσα στὸ νερὸ. Ἐκεῖ πηγαίνω ὅποτε διψῶ ναῦρω συντροφιά, ναῦρω κάποιον πού νὰ τὸν ἰδῶ, κάποιον πού νὰ τοῦ μιλήσω. Δὲν εἶνε ἀρκετὸ - ἐκεῖνο τὸ ἀειγάμητο ἀσπρο κορμὶ τὸ ζωγραφισμένον ἐκεῖ μέσα στὰ νερά τῆς λίμνης, ἀλλ' ἐπὶ τέλος εἶνε κάτι τι, καὶ αὐτὸ τὸ κάτι εἶνε καλλίτερο ἂν τὴ μοναξιά. Μιλεῖ ὅταν μιλῶ: εἶνε λυπημένον ὅταν εἶμαι λυπημένη' μοῦ δίνει θάρρος μὲ τὴ συμπάθεια πού μοῦ δείχνει' λέγει: «Μὴ κακοκαρδίσεις, καίμενον κορτίσι' ἔχεις ἕμενα φίλον». Εἶνε ἕνας καλὸς φίλος γιὰ μένα, καὶ ὁ μόνος μου φίλος' εἶνε σάν ἀδελφῆ μου. (Ἐννοεῖ τὸν ἑαυτὸ τῆς πού βλέπει μέσα

στὸ νερὸ καὶ τὸν φαντάζεται γιὰ ἐξχωριστὸ πλάσμα).

Τὴν πρώτη φορὰ πού μ' ἐγκατέλειψε! ἂ, ποτὲ δὲν θὰ τὴ λησμονήσω ποτέ, ποτέ! Ἡ καρδιά μου ἔγινε βαρειά σάν τὸ μολύβι! Εἶπα: «Αὐτὴ ἦταν ἡ μόνη πού εἶχα, καὶ τώρα τὴν ἔχασα!» Στὴν ἀπελπισία μου ἔλεγα: «Ἄς λείψῃ πιά τέτοια ζοή!» καὶ ἔκρυβα τὸ πρόσωπό μου στὰ χέρια μου καὶ ἤμουν ἀπαρηγόρητη. Καὶ ὅταν κατέβασα

ἀπ' τὸ πρόσωπο τὰ χέρια, ὀλίγο ὑστερότερα, ἦταν πάλι ἐκεῖ, ἀσπρη καὶ γυαλιστερὴ καὶ ὡμορφη, καὶ ἔπεσα στὴν ἀγκαλιά τῆς.

Ἦταν μὲγάλη εὐτυχία γιὰ μένα. Γνώρισα καὶ ἄλλοτε εὐτυχία, ἀλλ' ὄχι σάν αὐτὴ. Ποτὲ πιά δὲν ἀμφέβαλα γι' αὐτὴν ἀπὸ τότε. Κάποτε τὴν ἔχασα - Ἴσως γιὰ μιά ὥρα, ἴσως γιὰ ὀλόκληρη τὴν ἡμέρα, ἀλλ' ἐπερίμενα καὶ δὲν εἶχα καθόλου ἀμφιβολία. Ἐλεγα: «Ἐχει δουλειές, ἡ πῆγε ταξιδί, ἀλλὰ θάρρη. Δὲν μὲ τρομάζει ἔμενα τὸ σκοτάδι, ἀλλ' αὐτὴ εἶνε μικρότερο μου, γεννηθῆκε ὑστερ' ἀπὸ μένα. Πολλὰς φορὰς τὴν ἔχω ἐπισκεφθῆ, εἶνε ἡ παρηγοριά μου καὶ τὸ ἀσυλὸ μου ὅπου ἔχω πίκρες στὴ ζοή μου.

Τρίτη. - Ὅλο τὸ πρωὶ ἐργαζόμουν, καὶ ἔμεινα ἐπίτηδες μακριὰ του μὲ τὴν ἐλπίδα ὅτι θὰ βαρεθῆ τὴ μοναξιά του καὶ θάρρη νὰ μ' εἴρη. Ὅμως δὲν ἦρθε.

Τὸ μεσημέρι ἔκαμα διάλειμμα καὶ διασκεδάσα παίζοντας μὲ τις μέλισσας καὶ τις πεταλούδες καὶ μαζώνοντας ἀνῆθ, αὐτὰ τὰ ὡμορφα πλάσματα πού παίρνουν ἀπ' τὸν οὐρανὸ τὸ χαμόγελο τοῦ Θεοῦ καὶ τὸ διατηροῦν. Τάπλεξα στεφάνια καὶ ντύθηκα μ' αὐτὰ ἐνὸς ἔτρογα τὸ προγευμῆ μου - μῆλα φυσικά - ἔπειτα ἐκάθησα στὸν ἴσκιου καὶ τὸν ἐποθοῦσα καὶ τὸν ἐπερίμενα. Ὅμως δὲν ἦλθε.

Ἄλλὰ δὲν σημαίνει. Δὲν θάρρηναι τίποτε μ' αὐτό, γιὰτί δὲν νοιάζεται γιὰ τ' ἀνῆθ. Τὰ ὀνομάζει σκουπίδια, καὶ δὲν μπορεῖ νὰ διακρίνει τὸ ἕνα ἀπὸ τὸ ἄλλο. Δὲν νοιάζεται γιὰ μένα, δὲν νοιάζεται γιὰ τ' ἀνῆθ, δὲν νοιάζεται γιὰ τὸ ζωγραφιστὸ οὐρανὸ στὴς ὄρες τοῦ δειλινοῦ, - ἡ μόνη του ἐννοια εἶνε νὰ χτίζει καλύβες γιὰ νὰ κλείεται ἐκεῖ καὶ νὰ φυλάγεται ἀπ' τὴ βροχή, καὶ νὰ ἐπιστατεῖ τὰ πεπόνια, τὰ σταφύλια καὶ τὰ ὀπωρικά τὰ δέντρα, γιὰ νὰ βλέπῃ πού ἀνάπτυξι πέρουν τὰ ὑπάρχοντά του.

(ἀκολουθεῖ)

